Lietas arhīva Nr. 1A-0170-20
ECLI:LV:REZT:2020:0921.1A26017020.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Ludzā 2020. gada 21. septembrī

Rēzeknes tiesa,
tiesnese Silvija Saleniece,
rakstveida procesā izskatīja Latgales tiesas apgabala prokuratūras prokurora Sanda Braslas protestu par Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2019. gada 18. septembra lēmumu Nr. PC309013-213502.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Ludzas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektors Artūrs Tumuļkāns 2019. gada 16. jūlijā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC 309013.

Protokolā norādīts, ka 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 /adrese/, veikala "/Nosaukums A/" teļpās /pers. A/, būdams alkohola reibumā, veica huligāniskas darbības attiecībā pret /pers. B/, kas izpaudās kā necieņa pret viņu, proti, apsauca /pers. B/ par bomžiku, dalbajobu, nišebrodu. Ar savām darbībām /pers. A/ ignorēja vispārpieņemtās uzvedības normas un traucēja sabiedrisko mieru.

Protokolā norādīts, ka ar šādām darbībām /pers. A/ izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – kodekss) 167. pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu (*lietas 9. lapa*).

[2] Ar Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Ludzas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektora Artūra Tumuļkāna (turpmāk arī – inspektors) 2019. gada 6. augusta lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. VP1/PC 309013 /pers. A/ par kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu uzlikts naudas sods 100 *euro* (*lietas 8.lapa*).

[3] /pers. A/ pārsūdzēja inspektora lēmumu pilnā apjomā, lūdzot to atcelt un izbeigt lietu.

/pers. A/ sūdzību pamatoja ar turpmāk norādītiem argumentiem.

[3.1] Inspektora lēmums nav pamatots un nav likumīgs materiālo un procesuālo likuma normu pārkāpumu dēļ, kā arī tādēļ, ka lietā nav iegūti nekādi pierādījumi par /pers. A/ huligāniskajām darbībām. Savukārt administratīvā pārkāpuma protokols šajā lietā sastādīts, pamatojoties uz pieņēmumiem, nepilnīgi izvērtētām vai nepārbaudītām ziņām.

[3.2] Protokolā un lēmumā ir pretrunas, kas nav novērstas lietas izskatīšanas gaitā. Ne protokolā, ne lēmumā nav norādīts, kuru cilvēku miers tika traucēts. Liecinieks/pers. C/ liecināja, ka viņa darbs netika traucēts. Liecinieks/pers. D/ liecināja, ka tieši otrādi – vīrietis, kurš bija ģērbts sarkanā virsjakā (/pers. B/), ar savām darbībām izprovocēja vīrieti zilā virsjakā (/pers. A/), viņi abi saķērās, vīrietis zilajā virsjakā nokrita, sasita vīna pudeli. Liecinieču/pers. E/ (veikala kasieres) un liecinieces /pers. F/ liecībās ir aprakstīts /pers. A/ un /pers. B/ konflikts, bet nav apgalvots, ka šis konflikts būtu aizskāris šīs liecinieces vai traucējis profesionālo pienākumu pildīšanu /pers. E/. /pers. B/ ir atzinis, ka viņš pats atgrūda /pers. A/ un tādējādi sasita /pers. A/ rokās esošo vīna pudeli. /pers. B/ ir saukts pie administratīvās atbildības un sodīts par maznozīmīgu miesas bojājumu nodarīšanu /pers. A/, tas ir, par tām darbībām, kas tajā pašā vietā un laikā tika vērstas pret /pers. A/. Šis apstāklis pats par sevi ir vērtējams, kā tāds, kas izslēdz /pers. A/ administratīvo atbildību, jo vienā un tajā pašā notikumā nav iespējams atzīt par vainīgiem divas personas ar savstarpēji pretrunīgām pozīcijām. Liecinieks /pers. H/ norādīja, ka, atradoties veikalā, viņš ar /pers. A/, abi jokojot, apsaukāja viens otru un šie joki nebija vērsti ne pret /pers. B/, ne pret kādu citu cilvēku. Turklāt /pers. H/ apsauca /pers. A/ tieši tādiem vārdiem, kā norādīts protokolā un lēmumā. Lieciniece/pers. I/ (veikala darbiniece) liecināja, ka redzēja, kā /pers. H/ nokrita uz grīdas, liecināja par konfliktu un savstarpējo apsaukāšanu. /pers. I/ norādīja, ka pēc kāda laika dzirdēja troksni, taču neredzēja notiekošo, kas saistīts ar šo troksni, radusies situācija viņu pārbiedēja. /pers. A/ skatījumā no šīs liecības var secināt, ka lieciniece dzirdēja troksni, kad veikala foajē /pers. B/ pagrūda /pers. A/ un sasita vīna pudeli. Tieši šā iemesla dēļ viņa bija pārbijusies. Par minēto darbību ir administratīvi sodīts /pers. B/, bet /pers. A/ nevar būt līdzatbildīgs par rīcību, ko pret /pers. A/ ir vērsis cits cilvēks.

[3.3] Atsaucoties uz judikatūrā, tostarp Augstākās tiesas Senāta 2008. gada 8. oktobra spriedumā lietā Nr. SKA-200/2008, 2006. gada 23. oktobra spriedumā lietā Nr. SKA-501, 2006. gada 22. decembra spriedumā lietā Nr. SKA-571/2006, paustajām atziņām, sūdzībā norādīts, ka /pers. A/ darbībās nav kodeksa 167. pantā paredzētā sīkā huligānisma sastāva. Starp /pers. A/ un /pers. B/ ir strīds par personiskām attiecībām, nav konstatējami huligāniski motīvi. Lietā nav konstatētas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes: administratīvā pārkāpuma objekts (sabiedrisko interešu – miera un kārtības – apdraudējums) un objektīvā puse (darbības, kas traucē sabiedrisko mieru un kārtību). Līdz ar to lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama uz kodeksa 239. panta 1. punkta pamata.

[3.4] Pierādījumi lietā ir savstarpēji pretrunīgi un no tiem nav iespējams vienozīmīgi secināt, kura persona kuru apsauca un kādēļ tas notika.

[3.5] Inspektora lēmumā nav vērtēti pierādījumi, nav ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, kas novedis pie nepamatota secinājuma par /pers. A/ vainīgumu (*lietas 32.-33. lapa*).

[4] Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas birojs, izskatījis iesniegto sūdzību, ar 2019. gada 18. septembra lēmumu Nr. PC309013-213502 (turpmāk arī – augstākas iestādes lēmums) atcēla inspektora 2019. gada 6. augusta lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā un izbeidza lietu.

[4.1] Augstāka iestāde konstatēja, ka lietā nav strīda, ka /pers. A/ atradās protokolā norādītajā laikā un vietā. Lietā ir strīds, vai /pers. A/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par ko noteikta administratīvā atbildība kodeksa 167. pantā.

[4.2] Atsaucoties uz tiesību teorijā un Augstākās tiesas nolēmumos izteiktajām atziņām par sīkā huligānisma sastāva pazīmēm, sīkā huligānisma nošķiršanu no huligānisma kā noziedzīga nodarījuma, jēdzienu "sabiedriskā miera traucēšana" un "lamāšanās necenzētiem vārdiem" saturu, augstāka iestāde norādīja – lai /pers. A/ darbības varētu vērtēt kā sīko huligānismu, nepieciešams konstatēt ne tikai personas vispārpieņemtām uzvedības normām neatbilstošu uzvedību, bet arī to, ka šāda uzvedība ir traucējusi sabiedrisko mieru, jo huligānisms apdraud ne vien atsevišķas personas intereses, bet visas sabiedrības intereses.

Augstāka iestāde, izvērtējusi personu lietā sniegtos paskaidrojumus, atzina, ka gan /pers. A/, gan /pers. B/ ir ieinteresēti sniegt sev labvēlīgas

liecības, turklāt starp /pers. A/ un /pers. B/ jau ilgstoši pastāv naidīgas attiecības, kas saistītas ar personiskām attiecībām. No liecinieku /pers. E/, /pers. I/ un /pers. C/ līdzīga satura (domas) liecībām izriet, ka /pers. A/ /pers. B/ teicis "bomž, nevari nopirkt drēbes ne sev, ne savai sievai, staigā manējās". Vērtējot minēto vārdu lietošanas mērķi un kontekstu, kādā vārdi tika lietoti, augstāka iestāde neguva viennozīmīgu pārliecību, ka protokolā norādītos vārdus varētu atzīt par necenzētiem vārdiem vai vulgārismu. Kā norādījis Senāts, tad kritisku un iespējami aizskarošu vārdu lietošana pati par sevi nav atzīstama par sīko huligānismu.

[4.3] Augstāka iestāde atsaucās uz judikatūrā un tiesību doktrīnā atzīto, ka administratīvā pārkāpuma lietas ir tā saucamās "mazās krimināllietas", savukārt krimināltiesību neatņemams princips ir personas nevainīguma prezumpcija. Iestādei, kas ir pilnvarota saukt personu pie administratīvās atbildības, ir pienākums nodrošināt pierādījumu bāzi, no kuriem izriet, ka ir noticis attiecīgais notikums (izdarīts pārkāpums) un persona ir vainīga šī pārkāpuma izdarīšanā. Iestādei ir jānodrošina attiecīgu pierādījumu, kas apstiprina konkrētus apstākļus, par kuriem ir strīds, nostiprināšana. Ja šādu pierādījumu trūkst, lieta nav sagatavota pilnībā un var radīt šaubas par personas saukšanas pie atbildības pamatotību.

Izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, augstāka iestāde atzina, ka šajā lietā nav iegūti pierādījumi, kas pierādītu /pers. A/ vainu kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā (*lietas 35.-37. lapa*).

[5] Latgales tiesas apgabala prokuratūras prokurors S. Brasla iesniedza tiesā protestu par augstākas iestādes lēmumu, lūdzot to atcelt, atzīt /pers. A/ par vainīgu kodeksa 167. pantā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt ar naudas sodu 100 *euro* apmērā.

Uzskata, ka augstākas iestādes lēmums ir neobjektīvs un nepamatots, līdz ar to nelikumīgs. Prokurors pamatoja protestu ar turpmāk norādītiem apsvērumiem.

[5.1] Augstākas iestādes lēmumā nav vērtēti visi pierādījumi to kopumā un savstarpējā saistībā. Savukārt secinājums, ka /pers. A/ publiski izteiktie vārdi /pers. B/ nav necenzēti vārdi vai vulgārisms, ir subjektīvs, nevis balstīts uz lietā iegūto pierādījumu analīzi.

[5.2] Lietā nav strīda, ka /pers. A/ 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 atradās veikala "/Nosaukums A/" telpās /adrese/, kas uzskatāma par sabiedrisku vietu un paredzēta iepirkumu veikšanai. Pierādījumi lietā apstiprina, ka /pers. A/ veikalā atradās acīmredzamā alkohola ietekmē.

No liecinieku /pers. F/, /pers. B/, /pers. E/, /pers. I/, /pers. C/ un /pers. D/ liecībām izriet, ka /pers. A/, būdams alkohola ietekmē, pamanīja veikalā /pers. B/, kurš veica iepirkumus. /pers. A/ huligānisku tieksmju vadīts devās pie /pers. B/ un bez jebkāda pamata sāka publiski necienīgi un bezkaunīgi pret viņu izturēties, apvainojot ar necenzētiem vārdiem, kas norādīti 2019. gada 16. jūlija administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PC 309013.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 9. marta spriedumā Nr. SKA-61/2007 norādīts, ka necenzēts vārds ir nepieklājīgs, rupjš, lietošanai sabiedriskās vietās nepieņemams vārds (arī izteiciens), kuru lietojot kāds tiek nepamatoti vai ļauni nozākāts (t.i., izsmiets, nievīgi nopelts). Administratīvo lietu departamenta ieskatā vulgārismu, tas ir, rupju, nepieklājīgu vārdu vai izteicienu, kas literārā valodā nav lietojams, lietošana ir uzskatāma par lamāšanos necenzētiem vārdiem.

Līdz ar to secināms, ka /pers. A/ huligānisku tieksmju vadīts publiskā vietā bez jebkāda pamata, iepirkumu veikšanas laikā /pers. B/ veikalā apsaucot par bomžiku, dalbajobu un nišebrodu, lamājies necenzētiem vārdiem. /pers. A/ lietotie vārdi iepriekš norādītajā situācijā un veidā, kā arī šo vārdu nozīme pierāda, ka tie ir necenzēti vārdi, jo ir nepieklājīgi, rupji, lietošanai sabiedriskā vietā nepieņemami. Tie izteikti vairāku personu klātbūtnē, sabiedriskā vietā, /pers. B/ iepirkšanās laikā, tādā veidā publiski ļauni nozākājot /pers. B/. To pierāda /pers. F/, /pers. E/, /pers. I/ un /pers. C/ liecības. Šādas rīcības rezultātā tika traucēts sabiedriskais miers.

Turklāt no /pers. B/ un /pers. F/ liecībām izriet, ka /pers. A/ to darījis daudzkārt un uzstājīgi, neskatoties uz to, ka /pers. B/ tam nedeva nekādu pamatu, bet tieši otrādi, centās no tā izvairīties. /pers. E/, /pers. I/ un /pers. C/ liecības pierāda, ka /pers. B/ nekādā veidā netraucēja un nekavēja /pers. A/ vai /pers. H/ iepirkšanos. Lai izvairītos no /pers. A/ uzstājīgās pretlikumīgās rīcības, /pers. B/ bija spiests atstumt no sevis maksimāli tuvu pietuvojošos /pers. A/ un /pers. H/, kurš arī centās no šādas pretlikumīgās rīcības atturēt /pers. A/. Neskatoties uz to, savas pretlikumīgās darbības /pers. A/ turpināja arī pie kases, ko apstiprina arī /pers. E/ liecības. /pers. I/ liecības apstiprina, ka /pers. A/ visu laiku apvainoja, aizskāra, provocēja /pers. B/ uz konfliktu, bet /pers. B/ turējās, neko /pers. A/ atpakaļ neteica. Tad /pers. I/ redzēja, kā /pers. H/ nokrita, bet neredzēja, kāpēc viņš nokrita un kas tam bija par iemeslu. /pers. H/ visu laiku teica /pers. A/ – "/pers. A/ izbeidz". Tas apstiprinās arī ar /pers. C/ liecībām, ka /pers. A/ uzstājīgi gāja pakaļ /pers. B/ un visu laiku atkārtoja vienu un to pašu bomž. /pers. H/ mēģināja nomierināt /pers. A/. /pers. B/ arī vairākas reizes teica nomierinies. Iepriekš minēto apstiprina arī /pers. D/ liecības par videonovērošanas kamerās redzēto, kā arī veikala "/Nosaukums A/" videoierakstā redzamais.

Lietā savāktie pierādījumi apstiprina, ka /pers. A/ publiskā vietā bez jebkāda pamata uzstājīgi un apvainojoši uzmācies /pers. B/ brīdī, kad /pers. B/ iepirkās veikalā. Turklāt to darīja alkohola reibuma stāvoklī un, lietojot necenzētus vārdus. Tas notika gan veikala gaļas nodaļījumā, gan pie kases, kā arī pie veikala izejas. Šādas darbības bija /pers. A/ huligānisku motīvu vadītas, jo tās nebija saistītas ar /pers. A/ vai citu personu tiesību aizstāvēšanu, kā arī tām nebija citāda sabiedriski derīga un nepieciešama mērķa. Turklāt /pers. A/ darbības bija vērstas pret sabiedriskā miera traucēšanu, jo /pers. A/ veikalā lietotos lamu vārdus izteica skaļi citu personu klātbūtnē. Šādu darbību rezultātā tika traucēts /pers. B/ miers un iespēja netraucēti kopā ar sievu pārvietoties pa veikalu un iepirkties, ko pierāda /pers. E/ liecības par /pers. B/ teikto pie kases, kā arī /pers. I/ un /pers. C/ liecības par to, ka /pers. B/ lūdza /pers. C/ izsaukt apsardzi**.**

/pers. A/ ar savu rīcību traucēja arī /pers. F/ mieru un iespēju netraucēti kopā ar savu vīru /pers. B/ pārvietoties pa veikalu un iepirkties, ko pierāda /pers. F/ un /pers. I/ liecībās norādītie apstākļi.

Turklāt /pers. A/ huligānisko rīcību bija spiestas novērot arī veikala darbinieces /pers. E/, /pers. I/ un /pers. C/, kā arī /pers. D/. No lietā savāktajiem pierādījumiem izriet, ka /pers. A/ huligāniskās rīcības rezultātā tika traucēts arī /pers. I/ miers, ko apliecina viņas liecības. Līdz ar to secināms, ka /pers. A/ huligānisko darbību rezultātā tika ignorētas vispārpieņemtās uzvedības normas un traucēts sabiedriskais miers.

Iepriekš minētais pierāda, ka /pers. A/ ar tiešu nodomu vēlējās un aktīvi veica 2019. gada 16. jūlija administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PC 309013 norādītās darbības, kas veido sīkā huligānisma objektīvo un subjektīvo pusi. To pierāda apstākļi, ka /pers. A/ savas pretlikumīgās darbības nepārtrauca pēc vairākkārtējiem /pers. B/ lūgumiem, /pers. H/ aktīviem centieniem to pārtraukt, kā arī /pers. B/ un /pers. F/ lūgumiem veikala darbiniecēm pasaukt apsargu.

[5.3] Protestā norādīts, ka iepriekš minētie pierādījumi ir par pamatu kritiski vērtēt /pers. A/ un /pers. H/ liecības, ka /pers. B/ bija pirmais, kurš vērsās pie /pers. A/ un bez jebkāda iemesla pagrūda /pers. H/. Tas ir pretrunā personu liecībām un videoierakstā redzamajam. /pers. A/ un /pers. H/ norādītais, ka viņi veikalā "/Nosaukums A/" sarunājās tikai savā starpā un citus cilvēkus netraucēja, ir pretrunā ar iepriekš analizētajiem pierādījumiem. No liecinieku liecībām izriet, ka /pers. A/ publiski lamājās necenzētiem vārdiem, kas tika adresēti /pers. B/, turklāt necienīgi izturējās pret viņu. /pers. A/ savos paskaidrojumos norādīja, ka daļu notikumu redzēja veikala darbinieki. /pers. A/ paskaidrojumi par it kā pie veikala izejas /pers. B/ veiktiem sitieniem /pers. H/, kā rezultātā viņš nokrita uz grīdas, neapstiprinās ar lietā savāktajiem pierādījumiem. /pers. H/ 2019. gada 12. marta liecībās (15 dienas pēc notikušā) norādīja, ka neatceras, kas notika veikalā, jo bija stiprā alkohola reibumā, kā arī neliecināja, ka pie veikala izejas /pers. B/ būtu viņam iesitis, kā rezultātā viņš nokrita uz grīdas. Savukārt 2019. gada 24. jūlija (piecus mēnešus pēc notikušā) pašrocīgi rakstītā paskaidrojumā /pers. H/ norādītais notikumu izklāsts ir pretrunā lietā savāktajiem pierādījumiem un norāda par /pers. H/ vēlmi palīdzēt /pers. A/ izvairīties no paredzētās atbildības, jo piecus mēnešus pēc notikušā /pers. H/ sniedz konkrētus, /pers. A/ apgalvotajam atbilstošākus paskaidrojumus, lai gan neilgi pēc notikušā norādīja, ka stiprā alkohola ietekmes dēļ neatceras, kas 2019. gada 25. februārī notika veikalā "/Nosaukums A/". Šāda /pers. A/ un /pers. H/ pozīcija ir

pretrunā veikala "/Nosaukums A/" darbinieku /pers. E/, /pers. I/, /pers. C/ un /pers. D/ liecībām, kuri nekādā veidā nav saistīti ar /pers. A/ un /pers. B/, tādēļ nav personiski ieinteresēti lietas iznākumā.

Lietā nav konstatētas pretrunas /pers. B/ un /pers. F/ paskaidrojumiem par /pers. A/ huligāniskajām darbībām, šie paskaidrojumi apstiprinās ar /pers. E/, /pers. I/, /pers. C/ un /pers. D/ liecībām, kā arī videoierakstā redzamo, alkometra izdrukā fiksēto un administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto. Tādēļ lietā savākts pietiekošs pierādījumu kopums, ka /pers. A/ izdarīja sīko huligānismu, par ko atbildība paredzēta kodeksa 167. pantā.

[5.4] Prokurora ieskatā lietā iegūtie pierādījumi neapstiprina Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka vietnieka A. Stivriņa 2019. gada 18. septembra lēmumā norādīto, ka starp /pers. B/ un /pers. A/ ilgstoši pastāv naidīgas attiecības, kas saistītas ar personiskām attiecībām. Līdz ar to šādai norādei lēmumā nav objektīva pamata.

[5.5] Prokurors arī norādījis uz to, ka viņš ir kriminālprocesu Nr. 11860007519 uzraugošais prokurors, tā ietvaros tiek izmeklēti ar šo administratīvā pārkāpuma lietu saistīti noziedzīgi nodarījumi. Kriminālprocesa Nr. 11860007519 ietvaros tika izņemts arī administratīvā pārkāpuma lietas materiāls Nr.73 (*lietas 2.-5. lapa*).

[6] Ar Rēzeknes tiesas tiesneses 2020. gada 14. maija lēmumu pieņemts Latgales tiesas apgabala prokuratūras prokurora S. Braslas protests par augstākas iestādes lēmumu un ierosināta tiesvedība administratīvā pārkāpuma lieta, nosakot datumu protesta izskatīšanai rakstveida procesā, kā arī tiesas nolēmuma pieejamības datumu, laiku un vietu.

[7] Tiesneses noteiktajā termiņā prokurors S. Brasla paziņoja, ka viņam nav noraidījumu tiesnesei, neiebilda lietas izskatīšanai rakstveida procesā, kā arī informēja, ka uz šo lietu attiecināmos un vērtējamos apstākļus prokurors ir izklāstījis savā protestā, papildu paskaidrojumu, lūgumu vai pieteikumu viņam nav (*lietas 43. lapa*).

[8] /pers. A/ 2020. gada 12. augustā iesniedza tiesā paskaidrojumu administratīvā pārkāpuma lietā, norādot, ka prokurors nebija tiesīgs iesniegt šādu protestu un tiesvedība administratīvā pārkāpuma lietā nebija ierosināma turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[8.1] Prokurors, iesniedzot protestu, atsaucies uz kodeksa 284. pantu. Minētais pants ir ietverts kodeksa 23. nodaļā, kas regulē administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanu augstākā iestādē. Administratīvo pārkāpuma lietu izskatīšana rajona (pilsētas) tiesās ir regulēta kodeksa 23.a nodaļā, kurā prokuroram nav paredzētas tiesības protestēt augstākas iestādes lēmumu viena gada laikā no lēmuma pieņemšanas dienas, bet ir tiesības protestēt augstākas iestādes pieņemto lēmumu vispārējā kārtībā, kas noteikta kodeksa 289. pantā. Kodeksa 284. pantā norādītais termiņš protesta iesniegšanai ir attiecināms tikai uz tādiem lēmumiem, kas protestējami augstākā iestādē vai tiesā kodeksa 279. panta pirmajā daļā noteiktajā kārtībā, ja nav augstākas iestādes.

Šajā gadījumā nav pamatota atsaukšanās uz tiesību normas piemērošanu pēc analoģijas, jo, sastopoties ar likuma nepilnību, ne vienmēr ir izdarāms secinājums, ka šāda nepilnība ir pretēja likuma plānam.

[8.2] Paskaidrojumā norādīts, ka prokurors ir pārkāpis kodeksa 288. panta otrajā daļā norādīto kārtību sūdzības iesniegšanai, saskaņā ar kuru prokurora protestu iesniedz iestādei, kuras lēmums tiek pārsūdzēts. Iestāde septiņu dienu laikā no sūdzības saņemšanas dienas sūdzību ar lietu nosūta rajona (pilsētas) tiesai pēc piekritības. Iesniedzot protestu Rēzeknes tiesā, nevis Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas birojā, prokurors ir pārkāpis protesta iesniegšanas kārtību.

[8.3] /pers. A/ uzskata, ka protests ir noraidāms, augstākas iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, neskaidrojot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Atsaucoties uz kodeksa 289.^{6} pantā, 7. panta pirmajā daļā, 237. panta 7. punktā (acīmredzami domāts – 239.panta 7.punkts), 27. panta ceturtajā daļā noteikto, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta judikatūrā paustajām atziņām par kodeksa 239. panta piemērošanu, kā arī ņemot vērā to, ka lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā uzsākta 2019. gada 26. februārī, /pers. A/ norāda, ka ir konstatējams kodeksa 239. pantā minētais apstāklis, proti, ir iestājies noilgums soda piemērošanai saskaņā ar kodeksa 37. panta ceturto daļu. Tādējādi nav pamata lietas izskatīšanai pēc būtības, jo kodeksa 37. panta ceturtajā daļā noteiktais noilgums administratīvā pārkāpuma lietā ir administratīvo lietvedību nepieļaujošs apstāklis. Kriminālprocesā Nr. 11860007519 izņemtās administratīvā pārkāpuma lietas materiāls Nr. 73 nav pakļauts izvērtēšanai administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros, kodeksā nav paredzēts šāds izvērtēšanas process kriminālprocesa ietvaros.

[8.4] Ievērojot minēto, /pers. A/ lūdzis tiesu atteikties pieņemt skatīšanai prokurora protestu par augstākas iestādes 2019. gada 18. septembra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, bet gadījumā, ja tiesa pieņem prokurora protestu skatīšanai, lūgts to noraidīt, atstājot negrozītu augstākas iestādes lēmumu, neskaidrojot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus.

/pers. A/ norādījis, ka viņam nav noraidījums tiesnesei, nav citi lūgumi vai pieteikumi, izņemot paskaidrojumā minētos. Viņš piekrīt lietas izskatīšanai rakstveida procesā (*lietas 45.-49. lapa*).

[9] Saskaņā ar kodeksa 289.^{6} panta pirmo daļu tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā uz lietā esošo dokumentu pamata, jo ne prokurors, ne /pers. A/ nav izteikuši lūgumu izskatīt lietu mutvārdu procesā. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lieta tiek izskatīta, nerīkojot tiesas sēdi un pieņemot lēmumu uz lietā esošo dokumentu pamata.

Motīvu daļa

[10] 2020. gada 1. jūlijā stājās spēkā Administratīvās atbildības likums, ar kura spēkā stāšanās brīdi zaudēja spēku Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss. Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumu 2. punktu procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde).

Ņemot vērā, ka tiesvedība šajā administratīvā pārkāpuma lietā uzsākta vēl pirms Administratīvās atbildības likuma spēkā stāšanās, tiesvedība turpināma saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normām.

[11] Tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošos pierādījumus, atzīst, ka prokurora protests ir pamatots, augstākas iestādes lēmums ir atceļams, ir taisāms spriedums, ar kuru /pers. A/ ir atzīstams par vainīgu kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un viņam uzliekams sods.

[12] No kodeksa 9. panta pirmajā daļā un 289.^{6} panta devītajā daļā noteiktā izriet, ka tiesai administratīvo pārkāpumu lietās ir jākonstatē administratīvā pārkāpuma sastāvs. Administratīvā pārkāpuma sastāvu veido administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse. Ja kaut viena no administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm iztrūkst, atzīstams, ka nodarījumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Saskaņā ar kodeksa 244. pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Kodeksa 289.^{6} panta septītā un astotā daļa noteic, ka tiesa tieši pārbauda pierādījumus lietā, tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījumus un tos pārbaudīt tiesas sēdē. Līdz ar to tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, vērtē kopumā un savstarpējā saistībā visus pierādījumus lietā, ko administratīvā pārkāpuma lietvedības gaitā savākusi iestāde, kā arī iesniegušas citas administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas. Kodeksa 243. panta piektā daļa noteic, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums (*Augstākās tiesas Senāta 2007. gada 24. maija sprieduma lietā Nr. SKA-219/2007 11. apakšpunkts, 2005. gada 18. oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-315 13.2. apakšpunkts, 2005. gada 12. oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-420 9. punkts*).

[12.1] No lietas materiāliem izriet, ka 2019. gada 16. jūlijā Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Ludzas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektors A. Tumuļkāns sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC 309013 par to, ka 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 /adrese/, veikala "/Nosaukums A/" telpās /pers. A/, būdams alkohola reibumā, veica huligāniskas darbības attiecībā pret /pers. B/, kas izpaudās kā necieņa pret viņu, proti, apsauca /pers. B/ par bomžiku, dalbajobu, nišebrodu. Ar savām darbībām /pers. A/ ignorēja vispārpieņemtās uzvedības normas un traucēja sabiedrisko mieru. Ar šādām darbībām /pers. A/ izdarīja kodeksa 167. pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Ar inspektora 2019. gada 6. augusta lēmumu /pers. A/ par kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu uzlikts naudas sods 100 *euro*, tomēr ar augstākas iestādes 2019. gada 18. septembra lēmumu inspektora lēmums atcelts un lieta izbeigta.

[12.2] Kodeksa 167. pantā noteikts, ka par sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaužas kā necieņa pret sabiedrību vai bezkaunīga rīcība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu, uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju darbu (sīkais huligānisms),– uzliek naudas sodu no septiņdesmit līdz piecsimt *euro*.

Minētā likuma norma ir ietverta kodeksa 13. nodaļā, kurā apkopotas normas par administratīvajiem pārkāpumiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību. Tādējādi gan kodeksa 167. panta formulējums, gan šīs normas ietveršana kodeksa 13. nodaļā nepārprotami norāda uz to, ka sīkā huligānisma kā administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskais miers un kārtība, bet objektīvā puse – darbības, kas vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu. Ja netiek konstatēta kāda no minētajām administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm, nav pamata personu saukt pie administratīvās atbildības (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 9. marta spriedums lietā Nr. SKA-61/2007*).

Fakts, ka administratīvais pārkāpums ir izdarīts citiem cilvēkiem pieejamā vietā (publiskā vietā), saskaņā ar judikatūrā atzīto pats par sevi nenozīmē, kas izdarītais jākvalificē kā huligānisms (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006. gada 23. oktobra spriedums lietā Nr. SKA-501/2006*). Saskaņā ar judikatūrā paustajām atziņām sabiedriskā miera traucēšana ir konstatējama, piemēram, ja nav ievērotas cilvēka tiesības uz naktsmieru, pārkāpta personas vai viņas mājokļa neaizskaramība, ierobežotas personas iespējas brīvi pārvietoties, persona ir spiesta pārtraukt vai atteikties no likumīgām darbībām (piedalīšanās kultūras vai sporta pasākumos, iepirkšanās, braukšanas ar sabiedrisko transportu u.tml.), uzņēmums vai organizācija ir spiesti pārtraukt savu darbu (*Augstākās tiesas Senāta 2007. gada 9. marta sprieduma lietā Nr. SKA-61/2007 8. punkts*).

Saskaņā ar tiesību zinātnē un judikatūrā atzīto kodeksa 167. pantā norādītais sīkais huligānisms, citastarp ir arī lamāšanās necenzētiem vārdiem sabiedriskā vietā. Tajā pat laikā kritisku un iespējami aizskarošu vārdu lietošana pati par sevi nav atzīstama par sīko huligānismu, ja vien netiek lietoti necenzēti vārdi (*Augstākās tiesas Senāta 2007. gada 9. marta sprieduma lietā Nr. SKA-61/2007 9. punkts*).

Necenzēts vārds ir: nepieklājīgs, rupjš, lietošanai sabiedriskās vietās nepieņemams vārds (arī izteiciens), kuru lietojot kāds tiek nepamatoti vai ļauni nozākāts (t.i., izsmiets, nievīgi nopelts (*Latvijas Zinātņu akadēmijas Terminoloģisjas komisijas priekšsēdētājas Valentīnas Skujiņas 2007. gada 6. marta skaidrojums*).

No Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta spriedumā izteiktajām atziņām izriet, ka vulgārismu, tas ir, rupju, nepieklājīgu vārdu un izteicienu, kas literārā valodā nav lietojams, lietošana ir uzskatāma par lamāšanos necenzētiem vārdiem. Turklāt lietotājs vārdiem, kas paši par sevi nav rupji vai nepieklājīgi, var piešķirt tādu nozīmi. Līdz ar to nozīme ir arī vārdu lietošanas mērķim, kontekstam, kādā vārds tiek lietots, sarunai vai diskusijai (ja tāda ir), kuras laikā vārdi izteikti (*Augstākās tiesas Senāta 2007. gada 9. marta sprieduma lietā Nr. SKA-61/2007 9. punkts*).

Kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma subjektīvo pusi raksturo tiešs nodoms attiecībā uz darbībām. Citiem vārdiem, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par sīko huligānismu, kas izpaudies kā lamāšanās necenzētiem vārdiem, ir jākonstatē, ka persona ir vēlējusies izteikt necenzētus vārdus, taču nav nepieciešams konstatēt personas mērķi ar necenzētiem vārdiem traucēt sabiedrisko mieru un kārtību (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 25. aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-157/2007 11.3. punkts*).

Ievērojot minētās tiesību zinātnes un judikatūras atziņas, tiesa secina: lai /pers. A/ varētu saukt pie administratīvās atbildības par kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, nepieciešams konstatēt, ka viņš tīši lietoja necenzētus vārdus sabiedriskā vietā, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas, un ar šādu viņa rīcību tika traucēts citu cilvēku miers.

[12.3] Tiesa atzīst, ka /pers. A/ vaina kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta ar šādiem pierādījumiem:

1. a r /pers. B/ 2020. gada 25. februāra iesnieguma protokolā norādīto, ka 2019. gada 25. februārī ap plkst. 20.50 /adrese/, veikala "/Nosaukums A/" telpās /pers. B/ izprovocēja viņa sievas /pers. F/ bijušais vīrs /pers. A/. /pers. B/ ar savu sievu /pers. F/ bija veikalā "/Nosaukums A/", kur viņi satika /pers. A/, kurš staigāja pa veikalu viņiem pakaļ un apsaukāja /pers. B/ (tu bomžik, kāpēc tu staigā manos trusos, jobanij dalbojob). /pers. A/ izteica /pers. B/ mutiskus draudus, ka /pers. A/ viņu "novāks", vai samaksās un /pers. B/ "novāks", sadedzinās /pers. B/ automašīnu. Pie veikala kases /pers. A/ teica, ka drāza /pers. B/ sievu. Viss, ko /pers. A/ runāja, bija adresēts tikai /pers. B/. /pers. F/ visu laiku bija līdzās un to visu redzēja. /pers. F/ ieteica no veikala iziet pa izeju, kas ved caur ēdnīcu, bet tās durvis bija ciet un /pers. B/ nācās iet caur galveno izeju. /pers. B/ gribēja izvairīties no konflikta. Pie galvenās izejas /pers. B/ atkal satika /pers. A/, kurš atkal viņu apsaukāja "nu ko bomžik" (*lietas 7. lapa*);
2. ar 2019. gada 16. jūlija administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PC 309013 norādīto (*lietas 9. lapa*);
3. ar liecinieces /pers. F/ 2019.gada 26.februāra paskaidrojumā norādīto, ka viņa ar vīru /pers. B/ iepirkās veikalā "/Nosaukums A/" /adrese/. Veikalā ienāca /pers. A/ ar /pers. H/ manāmā alkohola reibumā. /pers. A/, ieraugot /pers. B/, uzreiz devās /pers. B/ virzienā un sāka viņu mutiski aizvainot ar tādiem vārdiem kā ņišebrods, mauglis, bomžiks, dalbajobs. /pers. B/ viņu ignorēja un /pers. F/ ar /pers. B/ mēģināja tālāk iepirkties. Viņi turpināja iepirkties, bet /pers. A/ visu laiku gāja viņiem pakaļ, turpināja mutiski aizvainot /pers. B/, provocēja ar nepatiesiem argumentiem, ka /pers. A/ bijis dzimumsakars ar /pers. F/ pēdējo triju nedēļu laikā. Tādā veidā /pers. A/ mēģināja izprovocēt /pers. B/, kā rezultātā /pers. A/ un /pers. H/ tika atstumti, jo viņi pārāk tuvu pietuvojās pie /pers. B/. Tas viss notika veikalā pie gaļas nodaļījuma. Tad /pers. B/ un /pers. F/ devās uz kases pusi. /pers. A/ un /pers. H/ turpināja iet viņiem pakaļ. Pie kases /pers. A/ turpināja aizvainot /pers. B/ ar tiem pašiem vārdiem, ar kuriem aizvainoja iepriekš. Lai ātrāk tiktu no veikala ārā, /pers. B/ un /pers. F/ mēģināja iziet caur kafejnīcas un tualetes izeju, lai izvairītos no konflikta, bet tās durvis bija ciet. /pers. A/ un /pers. H/ gāja viņiem nopakaļ. Nācās iet caur galvenajām durvīm, kā rezultātā /pers. B/ atkal satikās ar /pers. A/ un /pers. H/. /pers. A/ turpināja aizvainot /pers. B/ (*lietas 12.lapa*);
4. ar liecinieces /pers. E/ liecībām, ka viņa 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 strādāja veikalā "/Nosaukums A/" pie kases. Viņa dzirdēja, ka aiz letes ir skaļš troksnis. /pers. E/ pagriezās uz to pusi un ieraudzīja, kā /pers. H/ nokrita, bet neredzēja, kāpēc viņš nokrita. /pers. E/ dzirdēja, kā /pers. A/, kurš bija zilā vējjakā, apvainoja, aizskāra vīrieti sarkanā vējjakā ar tādiem vārdiem kā "bomž", "ti lašara", "nevari nopirkt drēbes ne sev, ne savai sievai". Pēc tam pie kases pienāca vīrietis sarkanajā vējjakā ar savu sievu /pers. F/, lai apmaksātu pirkumus. Pie kases vīrietis

sarkanajā vējjakā /pers. E/ pateica, ka veikalā "/Nosaukums A/" pircēji neprot uzvesties. Pie kases pienāca /pers. A/ ar /pers. H/. /pers. A/ turpināja apvainot vīrieti sarkanajā vējjakā ar tādiem vārdiem kā iepriekš. Vīrietis sarkanajā vējjakā ar sievu gāja prom no veikala. /pers. A/ bija iedzēris, bet /pers. H/ bija stiprā alkohola reibumā (*lietas 13. lapa*);

5. ar liecinieka /pers. D/ liecībām, ka viņš 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 strādāja par apsargu veikalā "/Nosaukums A/" /adrese/. Skatoties novērošanas kamerās, viņš redzēja, ka vīrietis zilā vējjakā provocē vīrieti sarkanā vējjakā. Tā kā viņš atradās apsarga telpā, /pers. D/ nedzirdēja, ko viņi runā, bet kamerās redzēja, kā vīrietis zilajā vējjakā vēl ar vienu vīrieti manāmā alkohola reibumā staigā pakaļ vīrietim sarkanajā vējjakā. /pers. D/ redzēja, kā vīrietis sarkanajā vējjakā pagrūž vīrieti, kurš bija kopā ar vīrieti zilajā vējjakā. Vīrietis sarkanajā vējjakā ar sievieti samaksāja par pirkumiem un gāja laukā no veikala, bet tie divi palika veikalā. Tajā laikā veikalā gandrīz nebija apmeklētāju, tikai pāris jaunieši (*lietas 14. lapa*);
6. ar liecinieces /pers. I/ liecībām, ka viņa 2019. gada 25. februārī ap plkst. 20.50 strādāja veikalā "/Nosaukums A/" /adrese/. Veikalā ienāca sieviete /pers. F/, ar viņu kopā bija vīrietis sarkanā vējjakā. Viņi iepirkās. Pēc viņiem iegāja vīrietis zilā vējjakā ar vēl vienu vīrieti, kuru sauc par /pers. H/. Vīrietis zilajā vējjakā ieraudzīja vīrieti sarkanajā vējjakā, gāja viņam pakaļ un visu laiku viņu apsaukāja par bomžu, teica – "nūpierc sjav kurtku i sīvai bocikus. Kū navari nūpierkt. To sīva staigoi munos drēbjos. Sīvai toža nūpierc kurtku". Vīrietis sarkanajā vējjakā viņu ignorēja un prasīja, lai kolēģe /pers. C/ pasauc apsardzi. /pers. F/ arī prasīja /pers. I/ izsaukt apsardzi. /pers. I/ tajā momentā bija uztraukusies, pārbijusies, nevarēja skaidri domāt un tāpēc nevarēja izsaukt apsardzi. Vīrietis zilajā vējjakā visu laiku apvainoja, aizskāra, provocēja vīrieti sarkanajā vējjakā uz konfliktu, bet vīrietis sarkanajā vējjakā turējās, neko vīrietim zilajā vējjakā atpakaļ neteica. Tad /pers. I/ redzēja, kā /pers. H/ nokrita, bet neredzēja, kāpēc viņš nokrita un kas tam bija par iemeslu. /pers. H/ visu laiku teica vīrietim zilajā vējjakā "/pers. A/, izbeidz". Vīrietis sarkanajā vējjakā ar /pers. F/ aizgāja pie kases, bet vīrietis zilajā vējjakā ar /pers. H/ aizgāja pirkt alkoholu. Pēc kāda laika /pers. I/ dzirdēja troksni, kaut kas sauca "saucit poļicejī". Tad no apsarga istabas izgāja apsargs /pers. D/ un izsauca policiju. Veikalā tajā laikā bija ļoti maz apmeklētāju. Radusies situācija /pers. I/ pārbiedēja un viņa uz kādu laiku nevarēja pildīt savus darba pienākumus. /pers. H/ ar vīrieti zilajā vējjakā bija alkohola reibumā (*lietas 15. lapa*);
7. ar liecinieces /pers. C/ liecībām, ka 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 viņa strādāja veikalā "/Nosaukums A/" /adrese/. Veikalā ienāca /pers. B/ ar savu sievu. Pēc pāris minūtēm veikalā ienāca /pers. H/ ar vīrieti zilā vējjakā. Abi vīrieši bija manāmā alkohola reibumā. Vīrietis zilajā vējjakā sasveicinājās ar /pers. B/, bet /pers. B/ sieva, ieraugot vīrieti zilajā vējjakā, uzreiz pagāja malā. Pēc pāris vārdiem vīrietis zilajā vējjakā sāka apvainot, aizskart /pers. B/ ar tādiem vārdiem kā "ti bomž, ņemožeš kupit šmotki, hodiš v mojom". /pers. B/ ignorēja un gāja tālāk pa veikalu, bet vīrietis zilajā vējjakā uzstājīgi gāja viņam pakaļ un visu laiku atkārtoja vienu un to pašu "bomž". /pers. H/ mēģināja nomierināt vīrieti zilajā vējjakā. /pers. B/ arī vairākas reizes teica – nomierinies. /pers. B/ palūdza /pers. C/ izsaukt apsardzi, bet viņa noignorēja /pers. B/ lūgumu, jo, zinot viņu apsargu, viņa šaubās, ka viņš ietu kaut ko darīt. Pēc tam viņi pazuda no /pers. C/ redzesloka un viņa neredzēja, kas notika tālāk. Tajā momentā veikalā gandrīz nebija pircēju. /pers. C/ liekas, ka vīrietis zilajā vējjakā aizskāra /pers. B/, bezkaunīgi rīkojās attiecībā pret viņu. Tā kā viņi neaizskāra /pers. C/, viņai netika traucēts darbs (*lietas 16. lapa*);
8. ar liecinieka /pers. H/ liecībām, ka 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 viņš kopā ar /pers. A/ iegāja veikalā "/Nosaukums A/" /adrese/, lai nopirktu vīna pudeli. /pers. H/ bija stiprā alkohola reibumā, līdz ar ko daudz ko neatceras. Atceras tikai to, ka /pers. B/ iesita /pers. A/ vienu reizi pa aci, kā rezultātā sasitās vīna pudele. Nezina, kas tam bija par iemeslu. Kas notika veikalā, /pers. H/ neatceras. Konflikts /pers. B/ ar /pers. A/ notika pie veikala "/Nosaukums A/" galvenās izejas durvīm (*lietas 17. lapa*);
9. ar alkometra Nr. 10202307 izdruku, ka /pers. A/ 2019.gada 25.februārī plkst.21.58 veikta alkohola ietekmes pārbaude un viņa izelpas gaisā konstatēta alkohola ietekme – 2,245 promiles (*lietas 18. lapa*);
10. ar videoierakstu no videonovērošanas kameras, kas uzstādīta veikala "/Nosaukums A/" telpās /adrese/ un kuras ierakstā fiksēti notikumi 2019. gada 25. februārī laika posmā no plkst. 20.52 līdz plkst. 20.55. Videoierakstā ir redzams, ka veikalā iepērkas sarkanā vējjakā ģērbies vīrietis (/pers. B/) kopā ar sievieti (/pers. F/). Kad viņi iet garām plauktiem, kas atrodas pretī gaļas izstrādājumu nodaļas vitrīnām, kuru stiklus slauka viena veikala darbiniece, bet otra veikala darbiniece atrodas aiz gaļas izstrādājumu nodaļas vitrīnām, viņiem seko divi vīrieši, viens no kuriem ir ģērbies zilā vējjakā (/pers. A/), otrs – melnā vējjakā (/pers. H/). /pers. F/, pagājusi dažus metrus atstatus, vēro notiekošo. No ieraksta redzams, ka /pers. A/ un /pers. H/ uzbāzīgi, tuvu seko /pers. B/, /pers. A/ mutiski izsaka kaut ko adresētu /pers. B/. Pārdevēja, kas tajā brīdī atrodas gaļas nodaļā aiz vitrīnas un skalo lupatiņu izlietnē, ik pa laikam pavērš skatienu /pers. A/, /pers. H/ un /pers. B/ virzienā, viņas uzmanību ir piesaistījis notiekošais starp minētajiem vīriešiem. Redzams, ka /pers. H/ cenšas atturēt un aizturēt /pers. A/ no tuvošanās /pers. B/, tomēr /pers. A/ tik un tā turpina uzbāzīgi tuvoties /pers. B/. Kad /pers. A/ ar /pers. H/ pavisam tuvu pietuvojas /pers. B/, /pers. B/ viņus atgrūž no sevis, /pers. H/ nokrīt uz grīdas. Tad /pers. F/ paņem /pers. B/ aiz rokas un viņi abi dodas prom, vairs nav redzami kameras pārskatāmības zonā. Tajā brīdī /pers. H/ cenšas noturēt /pers. A/, tomēr viņš nestabilā gaitā, grīļojoties aiziet /pers. B/ un /pers. F/ virzienā, redzams, ka skaļi kaut ko saka virzienā, kur pirms brīža aizgāja /pers. B/ ar /pers. F/ (*lietas 22. lapa*);
11. daļēji ar /pers. A/ rakstveida paskaidrojumā norādīto, ka 2019. gada 26. februārī ap plkst. 21.00 viņš kopā ar /pers. H/, /pers. T/ un /pers. U/ atbrauca uz veikalu "/Nosaukums A/" /adrese/, lai iepirktos. /pers. A/ kopā ar /pers. H/ iegāja veikalā. Sākumā gāja uz gaļas izstrādājumu nodaļu, lai nopirktu desu. Pa priekšu gāja /pers. H/ un apsaukāja /pers. A/ dažādiem vārdiem – ņiščebrods, bomžiks u.c., iespējams, pa jokam. /pers. H/ teica, ka sākumā vajag nopirkt vīna pudeli. /pers. A/ arī viņam kaut ko tādā pašā veidā atbildēja, arī jokojot apsauca viņu. Negaidīti uz viņu pusi pagriezās netālu esošais cilvēks sarkanajā jakā, kā izrādījās, tas bija /pers. B/, un pagrūda /pers. H/, kurš nokrita uz grīdas. To redzēja veikala darbinieki. Pēc tam viņi turpināja iet tālāk uz alkohola nodaļu, lai nopirktu vīnu. Paņēma sarkanā vīna pudeli un gāja pie letes norēķināties. Pēc norēķināšanās gāja ārā no veikala (*lietas 27.-28. lapa*).

[12.4] Administratīvā pārkāpuma lietā nav strīda par to, ka /pers. A/ 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 atradās sabiedriskā vietā, kas paredzēta iepirkumu veikšanai, proti, veikala "/Nosaukums A/" telpās /adrese/. To pierāda /pers. B/, /pers. F/, /pers. E/, /pers. D/, /pers. I/, /pers. C/ un /pers. H/ liecības, videoierakstā fiksētais un administratīvā pārkāpuma protokolā norādītais. Šo faktu savos paskaidrojumos ir atzinis arī /pers. A/.

Pierādījumi lietā, tostarp /pers. F/, /pers. E/, /pers. D/, /pers. I/, /pers. C/ un /pers. H/ liecības, videoierakstā fiksētās ziņas, kā arī alkometra izdruka apliecina, ka /pers. A/, atrazdamies veikalā, bija acīmredzamā alkohola ietekmē.

Lietā ir strīds par to, vai /pers. A/ sabiedriskā vietā, citām personām dzirdot, ir izticis kādus rupjus, apvainojošus vai aizskarošus vārdus attiecībā pret /pers. B/, vai /pers. A/ veikalā izteiktie vārdi ir atzīstami par necenzētiem vārdiem un vai ar /pers. A/ rīcību, kas izpaudusies kā administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto vārdu lietošana veikalā kā sabiedriskā vietā ir traucēts kādu personu miers. Turklāt tiesai adresētajā paskaidrojumā /pers. A/ ir norādījis arī uz vairākiem viņa ieskatā konstatējamiem procesuālajiem šķēršļiem viņa atzīšanai par vainīgu un soda uzlikšanai ar tiesas spriedumu.

[12.5] Tiesas vērtējumā pierādījumi lietā apliecina, ka /pers. A/ darbības un viņa izteiktie vārdi, frāzes veikalā bija vērsti tieši pret /pers. B/, nevis kādu citu personu.

/pers. F/ norādīja, ka /pers. A/, ieraudzījis veikalā /pers. B/, uzreiz devās pie viņa un sāka mutiski apvainot /pers. B/ ar tādiem vārdiem kā

ņišebrods, mauglis, bomžiks, dalbajobs. /pers. F/ norādīto apliecina arī /pers. B/ iesniegumā minētais, ka veikala telpās viņam pakaļ staigāja /pers. A/ un apsaukāja /pers. B/ – tu bomžik, kāpēc tu staigā manos trusos, jobanij dalbojob. /pers. B/ iesniegumā izklāstītos un /pers. F/ paskaidrojumā norādītos faktus par /pers. A/ pret /pers. B/ vērstajām darbībām un attiecībā uz viņu izteiktajiem vārdiem veikalā apstiprina arī liecinieku /pers. E/, /pers. I/ un /pers. C/ liecības, kā arī netieši apstiprina /pers. D/ liecības, kuras viņi sniedza nopratināšanas laikā, būdami likumā noteiktajā kārtībā pirms liecību sniegšanas brīdināti par iespējamo krimināltatbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu. /pers. E/ liecināja, ka /pers. A/ zilajā vējjakā apvainoja un aizskāra vīrieti sarkanajā vējjakā ar tādiem vārdiem – bomž, ti lašara, nevari nopirkt drēbes ne sev, ne savai sievai. /pers. I/ liecināja, ka vīrietis zilajā vējjakā ieraudzīja vīrieti sarkanajā vējjakā, gāja viņam pakaļ un visu laiku viņu apsaukāja par bomžiku, teica "Nūpierc sjav kurtku i sīvai bocikus. Kū navari nūpierkt. To sīva staigoi munos drēbjos. Sīvai toža nūpierc kurtku". /pers. C/ liecināja, ka vīrietis zilajā vējjakā sasveicinājās ar /pers. B/, bet /pers. B/ sieva, ieraugot vīrieti zilajā vējjakā, uzreiz pagāja malā. Pēc pāris vārdiem vīrietis zilajā vējjakā sāka apvainot, aizskart /pers. B/ ar tādiem vārdiem kā "ti bomž, ņemožeš kupit šmotki, hodiš v mojom". /pers. D/ liecības, ka viņš kamerās redzēja kā vīrietis zilajā vējjakā provocē vīrieti sarkanajā vējjakā.

Tiesa norāda, ka liecinieku liecībās minētais /pers. A/ vai vīrietis zilajā vējjakā ir nešaubīgi identificējams kā /pers. A/, bet vīrietis sarkanajā vējjakā – kā /pers. B/.

Minētie pierādījumi apliecina, ka /pers. A/, būdams alkohola ietekmē, veikala "/Nosaukums A/" telpās pamanīja /pers. B/, kurš veica iepirkumus kopā ar sievu /pers. F/. /pers. A/ uzreiz huligānisku tieksmju vadīts devās pie /pers. B/ un bez jebkāda pamata sabiedriskā vietā sāka publiski, citām personām dzirdamā veidā (/pers. A/ izteiktos /pers. B/ adresētos vārdus un izteicienus dzirdēja ne tikai /pers. B/, bet arī viņa sieva /pers. F/, veikala darbinieces /pers. E/, /pers. I/, /pers. C/, turklāt skaidri saprotot, ka tie adresēti tieši /pers. B/) necienīgi un bezkaunīgi pret viņu izturēties, apvainojot un aizskarot /pers. B/ cieņu ar vārdiem, kas norādīti administratīvā pārkāpuma protokolā.

Vērtējot, vai /pers. A/ izteiktie vārdi ir uzskatāmi par necenzētiem vārdiem, kuru lietošana veido kodeksa 167. pantā norādītā administratīvā pārkāpuma objektīvo pusi, tiesa norāda, ka vārds "dalbajobs" ir rupjš krievu valodas lamu vārds, kas vienozīmīgi atbilst necenzēta vārda izpratnei, neatkarīgi no lietošanas mērķa un konteksta. Savukārt vārdi "bomžiks" un "nišebrods" ir sarunvalodas vārdi krievu valodā, pirmais no kuriem nozīmē personu bez noteiktas dzīvesvietas, bet otrs – ļoti nabadzīgu cilvēku. Tiesa atzīst, ka vārdi "bomžiks" un "nišebrods" paši par sevi nav rupji vai nepieklājīgi, bet šo vārdu lietotājs var piešķirt tiem šādu aizskarošu, pazemojošu, vulgāru nozīmi. Tiesas ieskatā /pers. A/ konkrētajā vietā un apstākļos nebija nekāda pamata apsaukt /pers. B/ par bomžiku vai nišebrodu. Pierādījumi lietā neliecina par to, ka uz /pers. B/ faktiski būtu attiecināma šo vārdu nozīme, tie raksturotu viņa faktisko mantisko stāvokli vai dzīvesveidu vai ka starp /pers. A/ un /pers. B/ vispār būtu norisinājusies kāda saruna diskusija par katra no viņiem sociālo vai mantisko statusu. Pierādījumi lietā apstiprina, ka /pers. A/ mērķis, apvainojot /pers. B/ ar administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajiem vārdiem, bija aplamāt, pazemot, aizskart /pers. B/ publiski, neskatoties uz to, ka /pers. B/ neiesaistījās vārdu apmaiņā, centās aiziet, izvairīties no konflikta. Ņemot vērā vārdu lietošanas mērķi, kontekstu un apstākļus, tiesa atzīst, ka konkrētajos apstākļos visi trīs protokolā norādītie vārdi ir necenzēti vārdi un to lietošana sabiedriskā vietā nav pieklājīga un nav pieņemama, vērtējama kā rupjība. Izsakot minētos vārdus veikalā kā sabiedriskā vietā /pers. B/ iepirkšanās laikā, /pers. A/ ir ļauni zākājis /pers. B/, traucējot sabiedrisko mieru.

Tiesa atzīst par pierādītu, ka /pers. A/ izteica necenzētos vārdus ar tiešu nodomu, turklāt uzstājīgi un vairākkārt ne tikai veikala telpās pie gaļas izstrādājumu nodaļas, bet arī pie kases un veikala izejas. No veikala darbinieču /pers. E/, /pers. I/ un /pers. C/ liecībām, kas apstiprina /pers. B/ iesniegumā un /pers. F/ paskaidrojumā norādīto, izriet, ka /pers. B/ centās izvairīties no atrašanās /pers. A/ tuvumā, neiesaistījās savstarpējā vārdu apmaiņā, gluži pretēji, centās nomierināt /pers. A/ un ātrāk aiziet prom. To netieši apstiprina arī liecinieka /pers. D/ liecinātais par videokamerās redzēto notikumu gaitu, kā arī lietas materiāliem pievienotais videoieraksts. No pierādījumiem izriet, ka arī /pers. H/ /pers. A/ darbības veikalā nešķita pieņemamas, tāpēc /pers. H/ aktīvi centās tās pārtraukt, tomēr /pers. A/ turpināja savas pretlikumīgās darbības.

Lietā nav pierādījumu, ka starp /pers. B/ un /pers. A/ pastāv ilgstošas naidīgas attiecības. Arī apstāklis, ka /pers. B/ sieva /pers. F/ ir /pers. A/ bijusī sieva, nav pamats izdarīt secinājumu par šādu personisku, naidīgu attiecību pastāvēšanu. Turklāt tiesa norāda, ka neatkarīgi no tā, kādas attiecības pastāv starp divām personām, nevienam nav tiesību ar savu rupju, nepieklājīgu, sabiedrībā vispārpieņemtajām uzvedības normām neatbilstošu uzvedību sabiedriskā vietā traucēt sabiedrisko mieru, skaļi lietojot necenzētus vārdus.

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādītās /pers. A/ darbības bija huligānisku tieksmju vadītas, jo tās nebija saistītas ar /pers. A/ vai citu personu tiesību aizstāvēšanu, tās nebija saistītas arī ar /pers. B/ rīcību veikalā, kā arī tām nebija citāda sabiedriski derīga un nepieciešama mērķa.

Tiesa atzīst, ka /pers. A/, lietojot veikalā necenzētos vārdus, izsakot tos skaļi citu personu klātbūtnē, traucēja /pers. B/ un /pers. F/ mieru, kā arī /pers. B/ un /pers. F/ iespēju netraucēti kopā iepirkties.

Apstākli, ka tieši /pers. A/ rīcības rezultātā tika traucēts /pers. B/ un viņa sievas /pers. F/ miers, kā arī iespēja netraucēti kopā pārvietoties par veikalu un iepirkties, pierāda /pers. E/ liecinātais, ka pie kases /pers. B/ pateica, ka veikalā "/Nosaukums A/" pircēji neprot uzvesties; /pers. I/ un /pers. C/ liecības par to, ka /pers. B/ lūdza, lai /pers. C/ izsauc apsardzi, /pers. F/ lūdza /pers. I/ izsaukt apsardzi; /pers. F/ norādītais, ka pie kases /pers. A/ turpināja aizvainot /pers. B/ ar tiem pašiem vārdiem, ar kuriem aizvainoja iepriekš. Lai ātrāk tiktu no veikala, /pers. B/ un /pers. F/ mēģināja iziet caur kafejnīcas un tualetes izeju, lai izvairītos no konflikta. /pers. A/ un /pers. H/ gāja viņiem nopakaļ. Tā kā tās durvis bija ciet, nācās iet caur galvenajām durvīm, kā rezultātā /pers. B/ atkal satikās ar /pers. A/ un /pers. H/. /pers. A/ turpināja aizvainot /pers. B/.

Lietā noskaidrotie apstākļi, ka /pers. B/ un /pers. F/ nācās uz brīdi pārtraukt mierīgu pārvietošanos pa veikalu un iepirkšanos, /pers. B/ nācās pat atgrūst /pers. H/ un /pers. A/, kas uzbāzīgā un izaicinošā manierē mērķtiecīgi tuvojās /pers. B/, nešaubīgi liecina par to, ka /pers. A/ rīcība /pers. B/ un /pers. F/ traucēja iepirkšanos. Turklāt /pers. A/ rīcība bija tiktāl traucējoša, ka viņi norādīja uz to arī trīs veikala darbiniecēm, lūdzot izsaukt apsardzi un tieši norādot kasierei uz pircēju neprasmi uzvesties, kā arī /pers. B/ un /pers. F/ bija spiesti meklēt citu izeju no veikala, lai kārtējo reizi nebūtu jāsatiekas ar /pers. A/.

Turklāt /pers. A/ huligānisko rīcību bija spiesti novērot arī veikala darbinieki /pers. E/, /pers. I/ un /pers. C/, kā arī /pers. D/. No pierādījumiem lietā izriet, ka /pers. A/ huligānisko darbību rezultātā tika traucēts arī /pers. I/ miers, ko pierāda viņas liecības, ka /pers. B/ prasīja /pers. C/ izsaukt apsardzi. /pers. F/ viņai prasīja izsaukt apsardzi. /pers. I/ tajā momentā bija uztraukusies, nevarēja skaidri domāt un tāpēc nevarēja izsaukt apsardzi. Radušās situācija /pers. I/ pārbiedēja un viņa uz kādu laiku nevarēja pildīt savus darba pienākumus.

Pierādījumi lietā apstiprina, ka /pers. A/ ar tiešu nodomu vēlējās un aktīvi veica administratīvā pārkāpuma protokolā norādītās darbības, kas veido sīkā huligānisma objektīvo un subjektīvo pusi.

Tiesa atzīst par ticamām /pers. B/ iesniegumā un /pers. F/ paskaidrojumā, kā arī liecinieku /pers. E/, /pers. D/, /pers. I/ un /pers. C/ liecībās ietvertās ziņas par faktiem, jo tās apstiprinās savā starpā un ar pārējiem pierādījumiem lietā, tostarp videoierakstā, alkometra izdrukā un administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto. Tiesa atzīst, ka liecinieki /pers. E/, /pers. D/, /pers. I/ un /pers. C/ kā veikala darbinieki nav ieinteresēti lietas iznākumā, tiesa nav konstatējusi apstākļus, kas varētu būt tiesisks pamats apšaubīt viņu liecināto par lietas apstākļiem. Lai arī liecinieces /pers. F/ liecības ir fiksētas paskaidrojumā, nevis nopratināšanas protokolā kodeksa 243.[1]panta 2.punktā, 264.pantā noteiktajā kārtībā, tiesa atzīst, ka /pers. F/ paskaidrojumā ietvertās ziņas par faktiem ir izmantojamas pierādīšanā, jo tās apstiprinās ar citiem kodeksā noteiktajā kārtībā iegūtiem un nostiprinātiem pierādījumiem lietā, ko tiesa ir atzinusi par ticamiem.

/pers. A/ paskaidrojumos un sūdzībā augstākai iestādei norādīto, ka veikalā viņš ar /pers. H/ savstarpēji apsaukāja viens otru dažādiem vārdiem,

tostarp "niščebrods", "bomžiks", šie vārdi nebija vērsti ne pret /pers. B/, ne pret kādu citu personu, turklāt ar /pers. A/ darbībām netika traucēts citu cilvēku miers vai profesionālo pienākumu pildīšana, tiesa vērtē kā centienus izvairīties no administratīvās atbildības par faktiski izdarīto administratīvo pārkāpumum. Tiesa norāda, ka lietā nav neviena pierādījuma, kas apliecinātu šos apgalvojumus un tie ir pretrunā ar pārējiem lietā iesniegtajiem un pārbaudītajiem pierādījumiem.

Tiesa secina, ka lietā savāktie pierādījumi kopumā un savstarpējā saistībā ārpus saprātīgām šaubām apstiprina, ka /pers. A/ izdarīja sīko huligānisku, atbildība par ko paredzēta kodeksa 167. pantā.

[12.6] Tiesa norāda, ka pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir izsmeļoši uzskaitīti kodeksa 243.[1] pantā, kur nav minēts tāds pierādīšanas līdzekļa veids kā liecinieka paskaidrojumi. No kodeksa 264. pantā noteiktā izriet, ka liecinieki ir nopratināmi par faktiem, kas jānoskaidro administratīvā pārkāpuma lietā, pirms nopratināšanas brīdinot liecinieku par krimināltatbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu vai par nepamatotu atteikšanos sniegt liecības.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka lietai pievienotais liecinieka /pers. H/ paskaidrojums (*lietas 25. lapa*) ir ierobežoti pieļaujams pierādīšanas līdzeklis, kas saskaņā ar tiesību teorijā un judikatūrā atzīto var tikt izmantots pierādīšanā, ja tajā ietverto ziņu ticamību apstiprina citi pierādījumi lietā. Tiesa konstatē, ka /pers. H/ rakstveida paskaidrojumā norādītais ir pretrunā ne tikai ar pārējiem par ticamiem, attiecināmiem un pieļaujamiem atzītajiem pierādījumiem lietā, bet arī pretrunā ar paša /pers. H/ drīz pēc notikuma liecināto, ka viņš veikalā "/Nosaukums A/" bija stiprā alkohola reibumā, līdz ar ko daudz ko neatceras. Būdams likumā noteiktajā kārtībā nopratināts, /pers. H/ neliecināja neko ne par paša vai /pers. A/ veikalā lietotajiem vārdiem, ne to lietošanas mērķi, ne adresātu. Ņemot vērā norādītos apsvērumus, tiesa atzīst, ka /pers. H/ paskaidrojums nav izmantojams kā pierādīšanas līdzeklis lietā. Tā kā pirms paskaidrojumā ietverto ziņu izklāstīšanas /pers. H/ nav likumā noteiktajā kārtībā brīdināts par atbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu, tiesa secina, ka nav tiesiska pamata izvērtēt jautājumu par iespējamu /pers. H/ atbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu paskaidrojumā.

[12.7] Apstāklis, ka /pers. B/ ir saukts pie administratīvās atbildības pēc kodeksa 167.[2] panta pirmās daļas, proti, par maznozīmīgu miesas bojājumu nodarīšanu /pers. A/ 2019. gada 25. februārī ap plkst. 21.00 pie veikala "/Nosaukums A/" ieejas, neatbrīvo /pers. A/ no administratīvās atbildības par paša izdarīto sīko huligānismu 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 veikala "/Nosaukums A/" telpās. Tiesa norāda – lai arī šie divi administratīvie pārkāpumi tika izdarīti secīgi, ar nelielu laika starpību, tiesiski tie ir divi patstāvīgi /pers. A/ un /pers. B/ izdarīti administratīvie pārkāpumi, par ko kodeksā ir paredzēta administratīvā atbildība divās dažādās normās. Turklāt no pierādījumiem lietā izriet, ka tieši /pers. A/ mērķtiecīgās huligāniskās darbības izprovocēja /pers. B/ nodarīt maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. A/.

[12.8] Tiesa norāda, ka apstākli, vai prokurors ir ievērojis kodeksā noteikto termiņu protesta iesniegšanai Rēzeknes tiesā, tiesnese jau ir izvērtējusi, lemjot jautājumu par protesta pieņemšanu un tiesvedības ierosināšanu administratīvā pārkāpuma lietā 2020. gada 14. maijā un atzīstot, ka protests ir iesniegts kodeksa 284. pantā noteiktajā termiņā.

Ņemot vērā /pers. A/ paskaidrojumā izteiktos iebildumus saistībā ar protesta iesniegšanai noteiktā termiņa nokavējumu, tiesa norāda uz turpmāk minētajiem apsvērumiem.

Kodeksa 284. pantā noteiktais prokurora protesta iesniegšanas termiņš attiecas uz visiem iestādes lēmumiem, proti, gan uz iestādes sākotnējā lēmuma, gan augstākas iestādes lēmuma protestēšanu, jo citāda šīs kodeksa normas izpratne neatbilstu prokuroram administratīvā pārkāpuma lietās noteiktās kompetences jēgai un mērķim.

Ievērojot Prokuratūras likuma 1., 16. un 17. pantā noteiktos prokuratūras uzdevumus, kompetenci personu un valsts tiesību un likumīgo interešu aizsardzībā, kā arī prokurora pilnvaras, prokuroram ir pienākums reaģēt uz likuma pārkāpumu un nodrošināt ar to saistītās lietas izlemšanu likumā noteiktajā kārtībā. Prokurora protesta iesniegšanai administratīvā pārkāpuma lietā ir izņēmuma raksturs, uz ko norādījusi arī Satversmes tiesa 2002. gada 20. jūnija spriedumā lietā Nr. 2001-17-0106, uzsverot prokurora protesta kā diskrecionārās varas elementu.

Tiesa vērš uzmanību uz to, ka ne iestāde, ne augstāka iestāde, ne tiesa, pieņemot nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, nepaziņo to prokuroram. Vispārējos gadījumos prokurors izlemj par iestādes, augstākas iestādes vai tiesas nolēmuma protestēšanas nepieciešamību tad, kad ir saņēmis kādas ieinteresētās personas iesniegumu vai arī viņam ar administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto nolēmumu saistīti apstākļi kļuvuši zināmi kā citādi, veicot prokurora pienākumus. Tādējādi absolūtā vairumā gadījumu prokurors pat neuzzina par pieņemto nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā kodeksa 289. panta pirmajā daļā minētajā 10 darba dienu laikā no lēmuma paziņošanas dienas. Tiesa atzīst, ka kodeksa 289. panta pirmajā daļā noteiktais pārsūdzības termiņš ir attiecināms tikai uz lietas dalībniekiem, kam lēmums ir paziņots kodeksā un Paziņošanas likumā noteiktajā kārtībā.

Tiesa ņem vērā, ka atbilstoši Prokuratūras likuma 16. pantā noteiktajam prokuroram pirms protesta iesniegšanas ir tiesības arī veikt pārbaudi par iespējamo likumpārkāpumu, kas arī netieši norāda uz to, ka prokurora protesta iesniegšanas jēga un mērķis nav savienojams ar kodeksa 289. panta pirmajā daļā pārējiem lietas dalībniekiem noteikto pārsūdzības termiņu.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka likumdevējs kodeksa 284. pantā noteicis vispārējo termiņu prokurora protesta iesniegšanai par jebkuru iestādes, tostarp augstākas iestādes lēmumu, jo pretējs secinājums liegtu prokuroram veikt pilnvērtīgu uzraudzību un pārbaudi pār augstākas iestādes lēmumu tiesiskumu, reaģējot uz prettiesisku lēmumu pieņemšanas faktu un panākot prettiesisku lēmumu atcelšanu.

[12.9] Vērtējot paskaidrojumos izteiktos iebildumus pret to, ka prokurors, nosūtot protestu kopā ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem tiesai, nav ievērojis kodeksa 288. panta otrajā daļā noteikto kārtību, kādā sūdzība vai protests iesniedzami augstākai iestādei, kas pēc tam nosūta tos tiesai, ir ņemami vērā turpmākie apsvērumi.

Kodeksa 288. panta otrajā daļā paredzēto kārtību sūdzības vai protesta iesniegšanai augstākā iestādē likumdevējs ir noteicis tā iemesla dēļ, ka vispārējos gadījumos administratīvā pārkāpuma lietas materiāli līdz augstākas iestādes lēmuma pārsūdzības termiņa beigām atrodas augstākā iestādē, kura attiecīgi pēc sūdzības saņemšanas nosūta to kopā ar lietas materiāliem tiesai. Šāda kārtība atbilst lietderības apsvērumiem un procesuālās ekonomijas principam.

Konkrētajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka šīs administratīvā pārkāpuma lietas materiāli bija izņemti kriminālprocesa Nr. 11860007519 ietvaros un kļuva pieejami prokuroram S. Braslam kā uzraugošajam prokuroram minētajā kriminālprocesā.

Ņemot vērā, ka jautājumus par sūdzības vai protesta pieņemšanu, atstāšanu bez virzības un tiesvedības ierosināšanu izlemj rajona (pilsētas) tiesas tiesnesis pēc lietas materiālu kopā ar sūdzību vai protestu saņemšanas, tiesa atzīst, ka nav un nevar būt procesuālas ietekmes uz turpmāku lietvedības gaitu tam, ka prokurors tieši nosūtīja tiesai protestu kopā ar visiem administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem. Turklāt tiesa norāda, ka gadījumā, ja prokurors konkrētajos apstākļos būtu iesniedzis protestu augstākai iestādei, tā nevarētu izpildīt kodeksa 288. panta otrās daļas prasības, jo tās rīcībā nebūtu lietas materiālu, kopā ar kuriem protests ir nosūtāms tiesai.

[12.10] Vērtējot /pers. A/ norādi uz to, ka ir iestājies noilgums viņa saukšanai pie administratīvās atbildības, tiesa uzsver, ka kodeksa 37. panta ceturtajā daļā ietvertais regulējums par noilgumu ir attiecināms uz pirmo lēmumu katrā administratīvā pārkāpuma lietā, ar kuru personai tiek piemērots sods. Šajā administratīvā pārkāpuma lietā /pers. A/ tika uzlikts sods par kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu ar inspektora 2019. gada 6. augusta lēmumu, ievērojot kodeksā noteikto termiņu soda piemērošanai. Šādos apstākļos uz tiesu, kura vēlāk atceļ augstākas iestādes nepamatotu lēmumu par lietas izbeigšanu un uzliek sodu, nav attiecināms kodeksa 37. panta ceturtajā daļā noteiktais termiņš personas saukšanai

pie administratīvās atbildības.

[12.11] Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus un pierādījumu izvērtējumu, tiesa atzīst, ka /pers. A/ darbībās, tas ir, ka viņš 2019. gada 25. februārī plkst. 20.50 /adrese/, veikala "/Nosaukums A/" telpās, būdams alkohola reibumā, veica huligāniskas darbības attiecībā pret /pers. B/, kas izpaudās kā necieņa pret viņu, proti, apsauca /pers. B/ par bomžiku, dalbajobu, nišebrodu, ar savām darbībām ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot sabiedrisko mieru, ir konstatējamas visas kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes.

Tiesa atzīst, ka augstāka iestāde, atceļot inspektora lēmumu un izbeidzot administratīvā pārkāpuma lietu, ir kļūdaini izvērtējusi pierādījumus lietā, kā rezultātā nonākusi pie nepamatotiem secinājumiem par to, ka nav pierādīta /pers. A/ vaina kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Tiesa atzīst, ka pierādījumi lietā, kuri bija savākti jau uz inspektora lēmuma pieņemšanas un kurus tiesa ir atzinusi par ticamiem, attiecināmiem un pieļaujamiem, pietiekami un ārpus saprātīgām šaubām apstiprina /pers. A/ vainu viņam inkriminētā sīkā huligānisma izdarīšanā.

[13] Kodeksa 32. panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka /pers. A/ iepriekš nav saukts pie administratīvās atbildības (*lietas 9. lapa*).

Tiesa nav konstatējusi /pers. A/ atbildību mīkstinošus apstākļus.

Saskaņā ar kodeksa 34. panta pirmās daļas 6. punktu par /pers. A/ atbildību pastiprinošu apstākli tiesa atzīst to, ka pārkāpums izdarīts alkoholisko dzērienu iespaidā.

Nosakot sodu, tiesa ņem vērā lietā iegūtās ziņas par /pers. A/ personību – iepriekš nav saukts pie administratīvās atbildības, lietas materiālos nav ziņu par /pers. A/ apgādībā esošām personām, nodarbinātību, mantisko stāvokli; pārkāpuma raksturu – izdarīja administratīvo pārkāpumu, kas apdraud sabiedrisko kārtību, tas ir, sabiedriskā vietā apsauca /pers. B/ necenzētiem vārdiem, ar savām darbībām ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot vairāku cilvēku mieru.

Pamatojoties uz kodeksa 32. pantā un 289.$^{1\,2}$ panta otrās daļas 3. punktā noteikto un ņemot vērā to, ka tiesa konstatēja vienu atbildību pastiprinošu apstākli, tiesa atzīst, ka par kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu /pers. A/ piemērojamais sods nav nosakāms minimālajā apmērā, bet ir nosakāms 100 *euro*, pietuvinot to sankcijā paredzētajam minimālā naudas soda apmēram.

Tiesa atzīst, ka naudas sods 100 *euro* apmērā ir atbilstošs administratīvā pārkāpuma raksturam, pārkāpēja personībai, viņa vainas pakāpei, kā arī veicinās kodeksa 22. pantā noteiktā administratīvā soda mērķa sasniegšanu.

Tiesa norāda, ka /pers. A/ piemērotais naudas sods nepārsniedz Administratīvo sodu likuma par pārkāpumiem pārvaldes, sabiedriskās kārtības un valsts valodas lietošanas jomā 11. panta pirmās daļas sankcijā paredzētās robežas (redakcijā, kas ir spēkā no 2020. gada 1. jūlija), saskaņā ar kurām par sabiedriskās kārtības traucēšanu, pārkāpjot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot personu mieru, iestāžu, komersantu vai citu institūciju darbu vai apdraudot savu vai citu personu drošību (sīkas huligānisms), piemēro naudas sodu no četrpadsmit līdz simt naudas soda vienībām. Atbilstoši Administratīvās atbildības likuma 16. panta otrajā daļā noteiktajam viena naudas soda vienība ir pieci *euro*. Tādējādi minētās normas sankcijā paredzēts naudas sods no 70 *euro* līdz 500 *euro*. Līdz ar to tiesa atzīst, ka naudas soda 100 *euro* apmērā piemērošana par administratīvo pārkāpumu, kas izdarīts pirms Administratīvās atbildības likuma spēkā stāšanās, bet jautājumu par soda uzlikšanu par to tiesa izskata pēc Administratīvās atbildības likuma spēkā stāšanās, atbilst arī Administratīvās atbildības likuma 4. panta otrās daļas normā nostiprinātajam principam par likuma spēku laikā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6}panta devīto daļu, 289.^{12}panta otrās daļas 3.punktu, 289.^{17} un 289.^{18}pantu, tiesa

nosprieda:

Atcelt Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2019. gada 18. septembra lēmumu Nr. PC309013-213502 par administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanu.

/pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīt par vainīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167. pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt ar naudas sodu 100 *euro* (simts *euro*) apmērā.

Naudas sodu samaksāt 30 dienu laikā no šā sprieduma izsniegšanas dienas, bet, ja spriedums pārsūdzēts,- ne vēlāk kā 30 dienu laikā no dienas, kas paziņots, ka sūdzība vai protests noraidīts, norēķinu kontā – Valsts kase, bankas kods TRELLV22, saņēmējs: Valsts Kase, reģistrācijas Nr. 90000050138, kontā LV34TREL1060191011100, maksājuma uzdevuma tekstā obligāti norādot sprieduma numuru 1A26017020. Naudas soda samaksas kvīts iesniedzama Rēzeknes tiesā (Ludzā, Stacijas ielā 44).

Spriedumu var pārsūdzēt Latgales apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rēzeknes tiesā.

Pilna sprieduma pieejamības diena – 2020.gada 21.septembris.

Tiesnese S.Saleniece